

Beto; men den ligger dert, at Ministrene ikke for Diebliffet kunne være Kjød af vort Kjød og Blod af vort Blod. Jeg siger: Bringer det derhen; stiller Eder i Spidsen, saa bliver Sagen anderledes, og saa bliver der ikke saa ofte talt om at bringe Kongens Beto imellem. Naar man siger: Det er farligt, det er uheldigt, at dette skeer, saa siger jeg: Det er uheldigt, at det skeer, og det kan blive farligt; men, at det har været gjort, det skulle vi ikke lægge for stor Vægt paa, og vi skulle vide, at, medens det har en ubehagelig Side, saa har det ogsaa en nyttig og gavnlig. Men jeg vender tilbage til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg ønsker endnu at vide, om det ærede Medlem, idet denne Sag bliver fremmet, holder fast ved det, at han, naar den kongelige Underkrist bliver nægtet derpaa, saa vil stille sig i Spidsen for et saadant Andragende fra Thinget til Kongen, med det Formaal at erklære, at vi ere utilfredse med det nærværende Ministerium, — saaledes som han selv har erklæret; denne Erklæring vil altsaa komme til at ligge i Voteringen. Jeg skal stemme med ham, for at det engang kan komme til en Prøve, hvorledes vor Stilling er, og at det kan blive seet, at der maatte findes Mand, der ere istand til at føre Statens Skib paa en heldigere og gunstigere Maade. Det er ønskeligt, at det engang kommer til en saadan Afgjørelse, og det skulde være mig kjærkomment, at der engang kom en Mand, som kunde oversee Forholdene, en Mand, som vi kunne have Tillid nok til, og som satte sig i Spidsen derfor paa en aaben og klar Maade.

Monrad: Jeg maa tilstaae, at det undrer mig meget, at nærværende Forhandlinger have faaet et saa høit Svung, at de næsten høre til de livligste, der have været førte her i Salen. Jeg troede, at der kun her var Tale om at skaffe vore trængende Medborgere deres Kjød og Hestebønner og lignende Sager noget billigere under Dyrctiden. Der forlanges ikke engang, at de hele Tiden skulle faae disse Gjenstande billigere, men blot indtil Udgangen af dette Aar; efter den Tid kan og maa Staten, om den vil, gjerne paa lægge dem samme Afgift. Jeg for min Deel og Mange vistnok med mig ville kun have, at

vi, medens Priserne stige — og det forekommer mig, at jeg har hørt ikke saa Klager af Huusmødre over, at Prisen paa Kjød og andre lignende Gjenstande stiger ikke ubetydeligt, — skulle tage Hensyn til disse Madmødres Klager, saa at vi, forsaavidt det staaer til os, sørge for, at de kunne faae deres Kjød, deres Bønner osv. et Par Skilling billigere. Det, som der bliver at tage i Betragtning ved denne Sag, er kun, om det ikke er rigtigt at gjøre, hvad man kan, for under de bestandigt stigende Priser paa disse Fødevarer at skaffe trængende Medborgere og deres Familier for en vis Tid — i 9 eller 10 Maanedes — billigere Priser paa enkelte Huusholdningsgjenstande med Dpoffrelse af et Par 1000 Rbd. fra Finantsernes Side. Jeg har heller ikke forstaaet den ærede Finantsminister saaledes, som om her var Tale om Anvendelsen af Betoet. Jeg har kun opfattet hans Uttringer saaledes, at han ikke vilde understøtte Sagen her i Salen, at han ikke, hvis han, som i forrige Dage, var Rigsdagsmand for Ribe, vilde stemme derfor, og at han derfor ikke heller kunde anbefale Thinget at stemme for Forslaget. Ganste anderledes stiller Sagen sig, naar Loven er gaaet igjennem begge Thing; da tvivler jeg aldeles ikke paa, at han, da Sagen i sig selv er af en saa ringe Betydning i finantsiel Henseende, og den dog, som sagt, har en saa stor Betydning for mangfoldige Huusmødre, ikke vil finde sig foranlediget til at tilraade Hs. Maj. Kongen at bruge sit Beto i denne Sag. Saaledes stiller Sagen sig ganste simpelt for mig. Jeg troer derfor at kunne tilraade Forsamlingen, ganste roligt og uden at bekymre sig om, hvem der paatager sig Ministeriets fremtidige Byrder, at stemme for Sagen.

Jeg kan imidlertid ikke Andet end, inden jeg slutter, end gjøre den Bemærkning, at man godt kan yttre sig og stemme forskjelligt fra det, Ministeriet udtaler, uden at man just derfor paaatger sig den Forpligtelse at træde frem og sige: Her er jeg; jeg vil paatage mig Statens Byrder; jeg vil føre Statens Skib igjennem. Der er her ikke Spørgsmaal om, hvad en Mand kan tænke herom i sit stille Sind; men man kan ikke forlange, at han skal træde frem her og